

"A cigányok jelentős része nyitott a hit felé. Ha a papot megszeretik, akkor rengeteg mindent el tud majd érni. Az integráció, amiről annyit beszélnek, mindenekelőtt társadalmi bizalmat jelent, a jó kapcsolatok kialakulását, kölcsönös tiszteletet és elfogadást...."

Részlet a Magyar Kurír Székely János püspökkel, az MKPK cigánypasztorációért felelős tagjával készített interjújából:

„*Hogy került önhöz a cigánypasztoráció?*

Nem sokkal azután ment nyugdíjba Keresztes Szilárd görög katolikus püspök, a terület korábbi felelőse, hogy én püspök lettem. Nekem érsekvadkerti káplánként nagyon jó kapcsolatom volt a cigányokkal. Ezért jeleztem a püspöki karban, hogy szívesen vállalnám a cigánypasztoráció koordinálásának feladatát.

Hogy látja, nem esetleges-e egy kicsit az egyház amúgy tényleg sikeres cigánypasztorációja, olyan értelemben, hogy inkább szigetekben létezik, ott, ahol egy-egy karizmatikus személyiség felvállalja?

Ez nagymértékben tényleg így van. A cigányok jelentős része nyitott a hit felé. Ha a pap ügyesen közelít feléjük, meg tudja őket szólítani és megszeretik, akkor rengeteg mindent el tud majd érni. Ha ez nem sikerül, akkor nagyon hamar a szektákban találnak helyet maguknak. Szomorú és intő példa ebből a szempontból Spanyolország, ahol körülbelül egymillió cigány van, hasonló helyzetben, mint nálunk, és a letelepedett cigányok már valamelyest integrálódtak a társadalomba. Ott a cigányok, miként az egész ország, hagyományosan katolikusok voltak, jó kapcsolatuk volt az egyházzal.

Az utóbbi húsz-harminc évben azonban több mint a felük szektás lett egy kifejezetten rájuk specializálódott szektának köszönhetően. A hozzájuk átlépő cigányok azt mondják, hogy a katolikus templom a spanyoloké, és csak a szektás gyülekezeti termet érzik magukénak, mert ott felszabadultabban énekelhetnek, a pásztoruk is roma, a saját kultúrájuknak megfelelően ünnepelhetnek. Ez azt mutatja: fontos, hogy megteremtsük az egyház cigány arcát. A székesfehérvári egyházmegyében egy atya betett a templomba egy nagy cigány zászlót.

Addig egyetlen cigány sem jelent meg vasárnap a misén, azóta mindig ott vannak tízen-húszan, és a cigány zászló körül ülnek le. Érzik azt, hogy a papjuk örül, hogyha jönnek; nem megtűrtként, hanem emelt fővel léphetnek a templomba, ahol befogadják őket a saját kultúrájukkal, nyelvükkel, hagyományaikkal együtt. Ugyanígy, ha a cigányok meghallják a hagyományos lovári dallamokra írt kétnyelvű (cigány és magyar) misét, az nagyon mélyen hat rájuk. Ebben is átélik, hogy a kultúrájukkal, a múltjukkal, a méltóságukkal együtt fogadjuk el őket testvérként. Általában a zene rendkívüli módon hat a cigány ember lelkére.

A keresztelés egy életre meghatározhatja, hogy miként kötődnek a cigányok az egyházhoz. Számos pap olyan feltételeket szab a keresztelőhöz, ami az egyház törvényei szerint jogtalan, túlzott követelés. Az egyházjog szerint ha a szülő megígéri, hogy igyekszik keresztény módon nevelni a gyermeket, akkor a pap köteles megkeresztelni. A kereszteléshez nem szabhatjuk feltételül, hogy a szülőknek egyházi esküvője legyen és minden vasárnap misére járjanak.

Még kevésbé szabható feltételnek a keresztséghez, hogy egyházi adót fizessen valaki. Sajnos sokszor ez az első és legfontosabb: keresztelés előtt bevasalják az egyházi adót. Ez igen nagy károkat okoz. Vannak olyan települések, ahol az emberek egyszerűen leszoktak a keresztelésről.

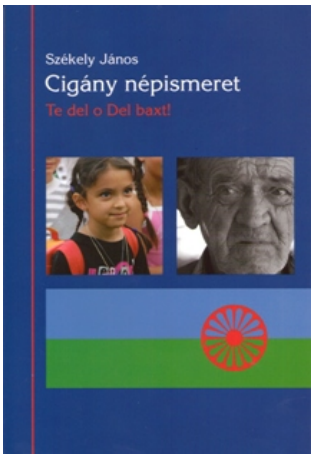
Jövőre lesz Boldog Ceferino, a cigányok védőszentje születésének 150., halálának 75. évfordulója. Ha az ő képe kikerül a templomba, vagy beszél róla a plébános, az is segít egymás elfogadásában. Fel kell mutatnunk a pozitív példákat, példaképeket. (...)

Úgy tűnik, mintha az egyház cigánypasztorációja sikeresebb lenne, mint az állami roma felzárkóztató programok. Ennek mi lehet az oka?

Minden program, minden igazi felemelkedés legfontosabb eleme, főszereplője az ember. Az állami projektek egy része azért sikertelen, mert hiteltelen emberek képviselik. Az integráció, amiről annyit beszélnek, mindenekelőtt társadalmi bizalmat jelent, a jó kapcsolatok kialakulását, kölcsönös tiszteletet és elfogadást. Ez a bizalom akkor alakulhat ki, ha bizalomkeltő, tehát hiteles emberek képviselik. A valóságban sokszor sem a cigányok képviselői, a cigány kisebbségi önkormányzatok vezetői, sem a magyar politika cigányokkal foglalkozó rétege nem volt hiteles.

Gyakran csúf politikai játékot űztek a cigánysággal. Volt, hogy lazították a közbiztonságot, hogy megtartsák a cigány szavazókat, akik láthatják, hogy baloldali kormány idején lazább a elbírálás. Emellett rengeteg nem cigány ember élt meg a romaprojektekből. Minden projektben a legfontosabbnak az embernek kell lennie. Egy munkahelyteremtő program esetében a legalapvetőbb, hogy legyen valaki, aki ismeri a helyi viszonyokat, akire a feladatokat rá lehet építeni. Ebben pedig rengeteget tud segíteni az egyház, hiszen mindenütt van hitoktató, egyházközségi képviselőtestület, plébános.”

(Forrás: Magyar Kurír/SzilvayGergely)



A MKPK támogatásával a közelmúltban jelent meg Székely János püspök Cigány népismeret című könyve, amelyet a testület bizalommal ajánl oktatási intézmények és a cigánypasztorációt segítő közösségek számára.

Székely János püspök úr ajánlója a könyvhöz:

Kedves cigány testvérem! Ez a könyv neked szól, a cigányság múltjáról, értékeiről, hibáiról, szenvedéseiről. Neked üzen ez a könyv Jézus örömhíréről, a hitről! Fogadd azzal a szeretettel és nyitottsággal, amellyel leírni próbáltam. Kedves nem cigány olvasó! Neked is szól ez a kedves írás. Lehet, hogy ha megkérdeznék tőled, hogy hány híres embert ismersz, aki cigány volt, egyet sem tudnál mondani. Lehet, hogy nem sok fogalmad van arról, honnan és mikor érkeztek meg a cigányok Európába, milyen hagyományaik, szokásaik vannak, mennyi üldözésen, népirtáson mentek már keresztül. Csak azt tudjuk szeretni, akit ismerünk. Én úgy

szerettem meg cigány testvéreinket, hogy ellátogattam az otthonaikba, megismertem a gyerekeket, az öregeket, együtt énekeltünk. Ez a kis könyv egy ilyen látogatásra hív. Isten hozott!

(A kötet kapható a Stephanus Kiadónál)